

Олов'яний солдати

Євген Литвиненко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

ОЛОВ'ЯНИЙ СОЛДАТИК

Один хлопчик мав багато іграшок. Та найбільше за всіх любив він олов'яних солдатиків, особливо одного — без ноги.

Перед сном хлопчик казав солдатиків: «Залишайся на посту!» І йшов до себе у спочивальню.

Солдатик охороняв іграшкове королівство цілісіньку ніч. І завжди поруч нього опинялася красуня-балерина. Вона теж була відлита з олова. Солдатиків дуже подобалася балерина, але він не наважувався заговорити з нею і тільки зітхав.

Якось із чарівної скриньки вискочив блазень на пружинці.

— Облиш зітхати! — крикнув він. — Танцівниця не твоя і твоєю ніколи не буде!

Солдатик знітився. А балерина почала танцювати, закружляла, наблизилася до нього й прошепотіла:

— Не слухай блазня!

Ох, як зрадив солдатик! Він мовчав, тільки очей не зводив з балерини.

Та одного разу хлопчик переставив солдатика на підвіконня.

— Ти мій найнадійніший вартовий, — сказав він. — І твій пост буде тепер на вікні.

«Але чому?!» — ледь не скрикнув солдатик.

Хлопчик ніби почув його думки і додав:

— Звідси тобі видно буде всі мої іграшки! Стеж за порядком і не прогавай ворога!

— Авжеж! — відповів солдатик і ще міцніше притиснув до себе гвинтівку.

Минали дні. Хлопчик грався іграшками і геть забув про олов'яного солдатика. А той терпляче стояв на беззмінній варті і тільки зітхав за маленькою танцівницею.

Якось налетів сильний вітер. Вікно виявилось відчиненим. Вітер звалив солдатика, закрутив, і той упав сторч головою на землю.

Почалася неабияка злива. Бурхливим струмком ледь не знесло олов'яного солдатика. Та він міцно встромив багнет у землю й тримався щосили. Нарешті злива вщухла, й відразу засяяло сонечко. Про недавній дощ нагадували лише потоки води.

Вулицею, пробираючись поміж струмками й калюжами, йшло двійко хлопчиків.

— Поглянь! — вигукнув один. — Олов'яний солдатик!

— Та він без ноги... — сказав другий і вже хотів його викинути.

— Послухай! — зупинив його перший. — Відправмо його в плавання.

Хлопчики зробили із газети кораблик, посадили в нього солдатика й пустили у струмок.

— Щасливої дороги! — крикнули вони на прощання.

Хвилі підхопили легкий кораблик і понесли його у стічний рівчак. Вода тут була глибока і брудна.

Сірий пацюк із довгим хвостом побачив солдатика й злісно клацнув зубами.

— З'їм, проковтну! — прошипів він.

Але солдатик не злякався. Він іще міцніше стиснув свою гвинтівку.

Тут висока хвиля накрила кораблик і винесла його з рівчака у повноводу річку. Кораблик перекинувся. Солдатик камінцем пішов на дно. Він не боявся смерті й шкодував лише про одне. Він сумував, бо ніколи не побачить маленької танцівниці. А тут іще до нього підпливла величезна рибина, роззявила зубасту пащу й проковтнула бідолаху. Що йому лишалось? Солдатик і в шлунку рибини лежав без усякого страху, міцно стискаючи свою гвинтівку.

...

Далі — у повній книжці «Олов'яний солдати».
nashaknyga.com.ua